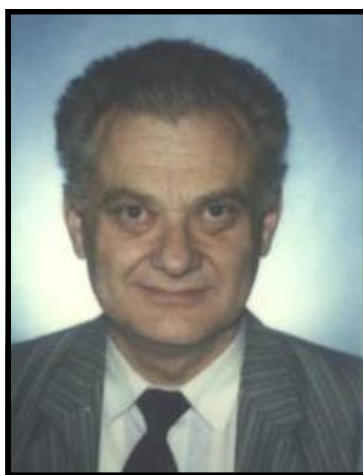

4. Budapesti Műszaki Egyetem Központi Könyvtára (BME)
5. Budapesti Református Theológiai Akadémia Török Pál Könyvtára
6. Debreceni Agrártudományi Egyetem Egyetemi Könyvtár (DATE)
7. Eötvös Lóránd Tudományegyetem Egyetemi Könyvtár (ELTE)
8. Erdészeti és Faipari Egyetem Központi Könyvtára (SEFE)
9. Janus Pannonius Tudományegyetem Központi Könyvtára (JPTE)
10. József Attila Tudományegyetem Központi Könyvtára (JATE)
11. Kertészeti és Élelmiszeripari Egyetem Központi Könyvtára (KÉE)
12. Kossuth Lajos Tudományegyetem Központi Könyvtára (KLTE)
13. Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola Könyvtára (LFZF)
14. Magyar Iparművészeti Főiskola Könyvtár és Információs Központ (MIF)
15. Magyar Képzőművészeti Főiskola Könyvtára (MKF)
16. Magyar Testnevelési Egyetem Könyvtára (MTE)
17. Miskolci Egyetem Központi Könyvtára (ME)
18. Orvostovábbképző Egyetem Központi Könyvtára (OTE)
19. Pannon Agrártudományi Egyetem Központi Könyvtára (PATE)
20. Pázmány Péter Római Katolikus Hittudományi Akadémia
21. Pécsi Orvostudományi Egyetem Központi Könyvtára (POTE)
22. Semmelweis Orvostudományi Egyetem Központi Könyvtára (SOTE)

23. Szent-Györgyi Albert Orvostudományi Egyetem Központi Könyvtára (SZOTE)
24. Színház- és Filmművészeti Főiskola Könyvtára (SZFF)
25. Veszprémi Egyetem Központi Könyvtára (VE)
26. Zrínyi Miklós Katonai Akadémia Tudományos Könyvtára (ZMKA)

Dr. Herman Ákos

(1938–2002)

**Rövid ideig tartó
gyógyíthatatlan betegség
következtében,
életének 64. évében
elhunyt**
dr. Herman Ákos,
**az Országos Műszaki
Információs Központ
és Könyvtár (OMIKK)
volt főigazgatója**

Miskolcon született, középiskoláit Budapesten végezte, 1961-ben a moszkvai egyetem Színesfém Intézet Kohómérnöki Kar Metallográfiai Szakán szerzett okleveles kohómérnöki diplomát.

1961-től 1986-ig a Híradástechnika Ipari Kutató Intézetben (HIKI), majd az ezen intézetből létrehozott Mikroelektronikai

Vállalatnál (MEV) végzett kutató-fejlesztő munkát, és töltött be felelős vezetői funkciókat.

Mindkét intézetnek meghatározó szerepe volt a magyarországi félvezetőeszköz-fejlesztésben és -gyártásban, illetve a fejlesztéshez tartozó mérő és minősítő berendezések előállításában. E feladatok hatékony megvalósításában vett részt Herman Ákos a kezdeti időben mint fejlesztő technológus, később mint fősztályvezető, majd mint főmérnök.

Szakmai és vezetői munkája mellett 1980-ban megszerezte a *műszaki tudományok kandidátusa* címet, és ennek alapján a BME Egyetemi Tanácsa 1981-ben a *BME egyetemi doktora* címet adományozta neki.

1986-tól az Elektronikai Ipari Együtműködési és Fejlesztő Vállalat műszaki-tudományos igazgatóhelyettese, 1990-től az Ipari Informatikai Vállalat vezérigazgató-helyettese volt.

Tevékenységének elismertségét jelzi, hogy 1990-ben beválasztották az MTA Műszaki Osztály Elektronikus Eszközök Bizottságába; több mint tíz évig elnökségi tag volt az MTESZ Híradástechnikai Egyesületében; tagja volt az IUUVISTA (International Union for Vacuum Science and Technology) magyar szakmai bizottságának és az Eötvös Loránd Fizikai Társulat Vákuumfizikai Szakcsoport titkára, majd elnöke volt.

Szakmai rátermettségét, emberi sokoldalúságát mutatja, hogy 1983-tól 1995-ig a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán előbb docensi, majd főiskolai tanári kinevezéssel komoly szerepet játszott a magyar fiatalok

műszaki képzésében, oktatásában.

1993-tól a korábbiaktól lényegesen eltérő terület adott neki lehetőséget arra, hogy bemutathassa és érvényesíthesse kiváló emberi és szakmai kvalitásait.

1993. január 1-jétől pályázat útján az Országos Műszaki Információs Központ és Könyvtár főigazgatója lett, és ezt a feladatkört látta el 2001. június 30-áig, nyugállományba helyezéséig.

Korábban már többször is említett sokoldalúságát, rendkívül magas szintű intelligenciáját és vezetői képességét mutatta, hogy a számára viszonylag új, alkalmazott informatikai és könyvtárügyi területen is sikeresen helytállt egy olyan időszakban, amikor több, az OMIKK-hoz hasonló információs intézmény megszűnt, vagy felszámolásra került. Vezetői rátermettségére vallott az is, hogy sikerült az intézmény működéséhez elengedhetetlenül szükséges, az állami költségvetési finanszírozást meghaladó pénzügyi támogatásokat is megszereznie a különböző felügyeleti hatóságoktól, minisztériumoktól.

Vezetésével az intézmény sikeresen vett részt hazai és nemzetközi – köztük európai uniós – pályázatokon, és úgy tudott egyre komolyabb országos szerepkört betölteni, hogy a változó gazdasági környezetben nemcsak megtartotta hagyományos funkcióit, hanem bővítette is azokat. A számítástechnika fejlődése adta lehetőségekkel élve irányításával új területeket – adatbázisok építése, szolgáltatása, elektronikus tartalomszolgáltatás, osztott katalo-

gizálás, külföldi dokumentumok gyors, elektronikus úton történő beszerzése a felhasználók kérésére stb. – vezettek be az intézményben.

Munkatársai nagyra becsülték mint vezetőt és mint szakembert is. Igen rövid idő alatt nemcsak „megtanulta” a könyvtáros-informatikus szakmát, hanem műszaki intelligenciáját és vezetői tehetségét is jól kamatoztatva, az országos szakmai igény elvárásainak megfelelően, az OMIKK-ot meghatározó információs intézménnyé tette. Ezt a vezetői-szervezői tevékenységet ismerték el azzal, hogy 1995-ben a Művelődési és Közoktatási Miniszter felkérésére az Országos Könyvtárügyi Tanács tagja lett. Szakmai elismertségét támasztja alá az is, hogy a magyar könyvtári rendszer tizenhat legnagyobb intézményét magában foglaló, 1997-ben indult MOKKA (Magyar Országos Közös Katalógus) projektet működtető egyesület elnökévé őt kérték fel. Ezt a munkát és címet főigazgatói tevékenységéhez hasonlóan nem rangnak, hanem kötelezettségnek tekintette, és részletekbe menően, érdemben vett részt az irányítási és összehangolási munkákon túl az egyes részfeladatok megvalósításában is.

Munkája, tevékenysége túlnőtt az OMIKK hétköznapi életén, jelentős volt szakmai, publikációs aktivitása, és több mint százra tehető az utóbbi nyolc évben tartott hazai és külföldi előadásainak száma, amelyekkel a hazai könyvtár és informatika ügyét szolgálta.

Szakmai munkájának és emberi kvalitásának elismeréseképpen 1998. október 23-án eredményes kutatási és vezetői

tevékenységéért megkapta a Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztje kitüntetését. Ez a kitüntetés is igen jól megerősíti azt az a pozitív véleményt, amely munkatársai között és széles szakmai körben kialakult róla, csodálva hihetetlen munkabírását, aktivitását és elszántságát, mindazt, amit az intézet hatékony működtetésének fenntartásáért tett.

Széles körű humán érdeklődését példázza, hogy nemcsak illetékes vezetőként, hanem mint tudós szakember is segítette az OMIKK tudománytörténeti kiadványainak elkészítését (pl. Magyarok a világ tudományos-műszaki haladásáért, a Gábor Dénes és Millner Tivadar életét és munkásságát bemutató lemezek), hanem számos esetben saját kutatómunkájára alapozott tanulmányokat is írt a kiadványokhoz.

A munkájának és a családjának élt. Jelentős gyűjtő- és előkészítő munkát végzett annak érdekében, hogy nyugdíjba vonulása után megírhasa az OMIKK történetét, amely mintegy folytatása lett volna az 1983-ban kiadott centenáriumi kiadványnak.

Sajnos a munka folytatását, a történet megírását megakadályozta korai és hirtelen halála.

2001. június 30-án ment nyugdíjba, akkor, amikor az Oktatási Minisztérium döntése alapján az OMIKK-ot összevonták a BME könyvtárával. Munkásságának elismeréseképpen az egyetem Rektori Tanácsa a *BME OMIKK Címzetes Főigazgatója* címet adományozta dr. Herman Ákosnak.

Élete és a munkája egybeforrását az a sorsszerű egybeesés is jelképezi, hogy ponto-

san a halála napján, 2002. február 28-án járt le a nyugdíjba vonuláshoz járó nyolc hónapos felmondási ideje, és akkor kezdődött volna el igazi nyugdíjas élete.

Stubnya György
BME OMIKK

In memoriam
Gazsiné
Estélyi Katalin

(1952–2002)

Tudtuk és ő is tudta, hogy nagyon beteg. Titokban mégis reménykedtünk, hogy győzhet a halálos kór felett.

1952. október 19-én született Budapesten. A család rövid móri, enyingi, fehérvári kitérő után 1964-ben Bicskére költözött, Kati ott fejezte be az általános iskolát, és ott érettségizett 1971-ben, a Vajda János Gimnáziumban, ahol később óraadó tanárként oktatta a könyvtári fakultációt választó diákokat. Nyaranta a bicskei Petőfi Művelődési Központban dolgozott, s népművelés szakra felvételizett a Kossuth Lajos Tudományegyetemre.

Későbbi pályamódosításában nagy szerepe volt a bicskei

könyvtár akkori igazgatójának, Börcs Jánosnak, aki 1974-ben állást ajánlott neki, és akitől sokat és szívesen tanult, akivel nagyon jó kapcsolata volt. Úgy érezte, folytatnia kell, amit ő elkezdett. Az átmenetinek tekintett könyvtároskodásból tehát életpálya lett. A Debreceni Tanítóképző Főiskolán már népművelő-könyvtáros szakon szerzett oklevelet 1977-ben. Kezdetben feldolgozó könyvtáros, 1978-tól módszertanos volt. Emellett részt vett az olvasószolgálat napi munkájában, gondozta a helyismereti és a zenei gyűjteményt.

1990-ben pályázat útján nyerte el az igazgatói megbízást. A szűkülő anyagi források ellensúlyozása, az épület sorsának bizonytalansága sok gondot okozott neki. Az önkormányzat és a segítőkész olvasók közreműködésével sikerült 1993-ban új könyvtárat avatni Bicskén. A költségvetési megszorításokat szponzorok keresésével ellensúlyozta, támogatókat talált a helyi vállalkozók körében. Rendezvényeket szerveztek az intézmény szolgáltatásainak népszerűsítésére, pályázatokat írtak, közérdekű kötelezettségvállalást hoztak létre a könyvtár támogatására. Időt, energiát nem kímélve, az egészségét sem féltve dolgozott.

1993-ban és 1998-ban megválasztották igazgatónak. Szakértelmét, elszántságát az önkormányzat is elismerte, ő pedig újult erővel vetette bele magát a munkába: tervezett, dolgozott, építette a könyvtár jövőjét, a jövő bicskei könyvtárát. Azt a jövőt, amelynek ő már nem lehet részese.

Fontosnak tartotta a gyerekek olvasóvá nevelését. A me-

gyében az elsők között szervezett nyári olvasótáborokat a gyerekeknek, és ezekhez támogatókat is szerzett. Emellett megoldotta az idős, beteg emberek könyvtári ellátását is.

A helytörténet, a helyi értékek felkutatása mindig szívügye volt. Sokat tett a könyvtár névadója, Nagy Károly megismeretéseért. Vallotta, hogy a helyi értékek felkutatása, megőrzése, az események dokumentálása a jelen és a későbbi korok számára, ezek közkinccsé tétele segíti elő az igazi helyi társadalom kialakulását. Jelentős szerepe volt Forgács Antal költő és Nagy Károly csillagász bicskei emléktáblájának felállításában. Érzékenyen és hozzáértéssel reagált a könyvtárral kapcsolatos új igényekre. Szakmai és közéleti munkásságát Bicske városa 2001-ben Bicskéért Emlékéremmel ismerte el.

Nagyon jó kapcsolata volt közvetlen kollégáival, a megyei könyvtárral és a megye könyvtárosaival.

Búcsúznak Tőle, de nem feledjük a személyiségéből áradó lelkesültséget, kedvességet, a vele való találkozások, beszélgetések emlékét.

Komlói József

